

Temps Moderns II

Alfonso Ruizpalacios, és un jove director (quaranta-sis anys) que va néixer a Mèxic, on va estudiar direcció escènica i més tard es va traslladar a Londres per perfeccionar els seus estudis i formar-se com a actor a la Royal Academy of Dramatic Art. Actualment, tant actua, com dirigeix i escriu teatre o cinema. Al cap i a la fi, és el que ha fet amb aquest film *La Cocina*, tot adaptant i traspasant al cinema una famosa obra de teatre escrita per Arnold Wesker.

La cocina, filmada en un blanc i negre digital, fet que li permet en algun moment utilitzar el color per poder ressaltar una imatge, relata el que passa en una cuina d'un gran centre de menjar de consum, d'aquell ràpid en un Grill/restaurant modern del centre de Nova York, regentat per un personatge dèspota que explota el personal, la majoria emigrants i sense papers.

Durant 139 minuts viurem la intensa pressió, repressió, que es viu en una cuina de menjars ràpids. Situacions delicades i d'altres de reflexió sobre la situació en què treballen i viuen aquelles persones encotades en els baixos d'un elegant restaurant, que poques vegades veiem i on es pot visionar la diferència amb el que passa a baix a la cuina, els nervis, els crits, les preses; amb la tranquil·litat i l'ordre que hi ha a dalt en el restaurant, on la majoria dels clients són joves.

Ruizpalacios, és reticent i incideix constantment amb aquesta diferència i amb els desastres i pressions que hi ha a la cuina, un malestar que fa que l'espectador arribi a passar-ho malament i visqui amb intensitat tot aquell caos que acaba d'una manera esperpèntica i una mica exagerada.

Els actors, tant els mexicans com els actors i actrius americanes estan convincents

La cocina

Mèxic, 2024

Direcció: Alonso Ruizpalacios

Guió: Alonso Ruizpalacios

Intèrprets: Rooney Mara, Raúl Briones

Durada: 139 min

Gènere: drama

Idioma: anglès i castellà

Subtítols: Català

Data d'estrena:

08/11/2024

en els seus respectius personatges (destacant els seus dos protagonistes, el mexicà Raúl Briones i l'estatunidenca Rooney Mara) i per descomptat és una pel·lícula que s'ha de veure en versió original perquè constantment estan canviant d'idioma, entre el castellà de Mèxic i l'anglès americà.

La Cocina és una pel·lícula que no et deixa indiferent i que et toca la part sensible en el sentit de com la societat de consum és agressiva i no està per punyetes. La manera en què el director ha plantejat i explicat la història, pot semblar una mica barroera, repetitiva i complicada, aquest fet fa que hi hagi dues opinions molt oposades: o t'agrada o no. No hi ha entremig. Ara a veure de quin grup sou, després de veure aquesta nova versió del que ens va explicar fa molts anys Charles Chaplin i la seva famosa pel·lícula *Temps moderns*.

Guillem Terribas Roca

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona